

Svajonų
ROMANAI

Alstra

DIANA PALMER

Kietaširdis teksasietis

Knjgute.lt

Diana Palmer

KIETAŠIRDIS TEKSASIJETIS

Romanas

Versta iš Diana Palmer, Iron Cowboy, 2010

© Diana Palmer, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Dovile Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Buvo nuostabi pavasario diena. Tokią dieną švelniai žali sprogstantys medžiai ir balti žiedai, rodos, primena pavasario fantaziją drobėje. Ilgesingai žvelgdama pro šoninį knygyno langą, Sara Dobs galvojo, kaip būtų puiku iš siaurutės lysvelės nusiskinti narcizų ir vėdrynų, sukomponuoti puokštę ir papuošti prekystalį. Gėlės augo toje pat gatvėje, kur buvo ir *Džeikobsvilio knygų kampelis* – Dy Harison priklausantis knygynas, kuriame Sara dirbo vedėjos pavaduotoja.

Dy buvo mažutė prakauli vidutinio amžiaus moteris ir aštriu sąmoju lengvai mezgė pažintis. Ji ieškojo, kas padėtų prižiūrėti knygyną, o Sara kaip tik buvo praradusi buhalterės darbą nedidelėje spaustuvėje, kuri pastaruoju metu gavo vis mažiau užsakymų. Tobulesnį duetą vargiai būtų buvę galima įsivaizduoti. Nemažai kuklių santaupų Sara išleisdavo knygoms. Ji nepaprastai mėgo skaityti. Gyvendama su seneliu, į pensiją išėjusiu koledžo profesoriumi, dar vaikystėje nusiteikė mokslams. O įsikūrusi su tėvais nesaugioje pasaulio vietoje turėjo užtektinai laiko šiam pomėgiui.

Saros tėvui teko vykti į užsienį darbo reikalais, tad, senelio iš motinos pusės padedamas, įkalbėjo žmoną keliauti drauge. Paskui jis žiaurėmis aplinkybėmis žuvo darbe. Po tragedijos Saros motina pasikeitė, puolė į neviltį ir įniko svaigintis. Su dukra ji persikraustė į Džeikobsvilį pas savo tėvą. Tada prasidėjo skandalai. Veldamasi į juos, motina baudė senelį ir nepaisė, kad skriaudžia vienintelį savo vaiką. Senelis su Sara kentėjo dėl baisaus jos ištvirkavimo. Tik kai kartą mergaitė grįžo iš mokyklos apsiašarojusi ir sumušta, motina pagaliau suprato daranti didžiulę klaidą. Vieno jos meilužio vaikai Sarą mušė iki kraujo pasigavę sporto salėje. Jų tėvai buvo išsiskykę, o motina būtų netekusi pastogės ir likusi be grašio kišenėje, nes iš santaupų vyras pripirko brangakmenių Saros motinai.

Šis įvykis buvo didesnės tragedijos preliudija. Motina nustojo gerti ir, rodės, pasikeitė. Netgi pradėjo lankytis bažnyčioje. Jautėsi labai laiminga – iki to ryto, kai Sara rado ją...

Aikštelėje priešais knygyną sustojo automobilis, ir skausmingi Saros prisiminimai išsi-skaidė. *Bent jau, – svarstė ji, – turiu gerą darbą ir stogą virš galvos.*

Priemiestyje stovintis nedidelis senelio na-

mas su dviem miegamaisiais ir kukli banko sąskaita dabar priklausė jai.

Sarai trūko senelio. Nors garbaus amžiaus, jis buvo jaunas protu ir širdimi, linkęs rizikuoti. Netekusi senelio ji jautėsi vieniša, nes nebeturėjo artimųjų. Nei brolių, nei seserų, nei dėdžių, nei tetų, net apie pusbrolius ar pusseseres nebuvo girdėjusi. Sara buvo viena kaip pirštas.

Merginos dėmesį patraukė elektrinio varpelio skambtelėjimas virš durų. Į nediduką knygyną įžengė aukštas paniuręs vyras ir rūščiai pažvelgė į Sarą. Jis vilkėjo brangų pilką trijų dalių kostiumą, avėjo juodus rankų darbo batus, buvo užsidėjęs kreminės spalvos plačiakraštę kaubojišką skrybėlę. Po ja slėpėsi juodi, lygūs, tankūs, paprastai nukirpti plaukai. Pagal sudėjimą vyriškis priminė veiksmo filmų herojų, bet nebuvo žvaigždė. Jis panėšėjo į verslininką. Lauke Sara išvydo didžiulį juodą pikapą, o ant jo durelių – baltą žirgą baltame apskritime. Ji buvo girdėjusi apie *Baltojo žirgo rančą* užmiestyje. Naujakuris Džeredas Kameronas ją nusipirko iš ankstesnio savininko, veislinių gyvulių augintojo, ir vietos kaubojų prieš kelis mėnesius. Sklido gandų, neva jis atvyko į kažkieno laidotuves miestelyje, bet niekas nežino-

jo, kokiais ryšiais susijęs su mirusiuoju. Dabar daugumos senyvo amžiaus žmonių giminaičių gyveno kitur. Džeikobsvilyje, Teksase, buvo mažiau nei du tūkstančiai gyventojų.

Greta juodo pikapo vairuotojo durelių stovėjo aukštas, augalotas vyras juodais, banguotais, į uodegą surištais plaukais. Vilkėjo tamsiu kostiumu ir buvo užsidėjęs saulės akinius. Jis panėšėjo į profesionalų imtynininką. Tikriausiai asmens sargybinis. Galbūt jo darbdavys turi priešų. Sarai pasidarė įdomu.

Vyriškis pilku kostiumu stovėjo susikišęs rankas į kišenes ir murmeldamas po nosimi stebeilijo į žurnalų lentyną.

Sara spėjo, ko ieško. Jis neprašė pagalbos, netgi nepažvelgė į ją. Bet vis pikčiau murmėjo. Nekreipti dėmesio į potencialų klientą Sara negalėjo. Kiekvienai mažo miestelio įstaigai tai būtų buvusi per didelė prabanga.

- Gal galėčiau padėti? - šypsodamasi paklausė ji.

Vyriškis perskrodė ją šaltu žalių akių žvilgsniu, jo veidas buvo įdeges, griežtas ir kampuotas. Prisimerkęs jis apžiūrėjo šviesius, tiesius, trumpus Saros plaukus, plačią kaktą, žalias akis, tiesią nosį, aukštus skruostikaulius, gra-

žias lūpas ir apvalų smakrą. Tada išleido tokį garsą, iš kurio buvo galima suprasti, kad jos išvaizda nepateisino lūkesčių. Sara nediršo komentuoti, bet baisiai magėjo pasiūlyti jam keliauti į didmiesčio modelių agentūrą ir ten ieškoti gražios merginos, o ne miestelio knygynėlyje.

- Neprekiuojate žurnalais apie finansus, - iškošė jis tarsi įžeidimą.

- Nedaug kas čia juos skaito, - gynėsi Sara. Vyrškis primerkė akis.

- Aš skaitau.

Norėdama išsaugoti darbo vietą, retkarčiais ji turėdavo prikąsti liežuvį. Dabar kaip tik pasi-taikė proga parodyti įgūdžius.

- Labai apgailestauju. Bet jei pageidaujate, galime užsakyti.

- Tiek to. Užsisakysiu internetu.

Vyras nukreipė žvilgsnį į detektyvus minkš-tais viršeliais ir vėl surūstėjo.

- Nemėgstu knygų minkštais viršeliais. Kodėl neparduodate romanų kietas viršeliais?

Sarai gėlė liežuvį. Ji atsikrenkštė.

- Dauguma mūsų pirkėjų - darbininkai, jiems per brangu.

Tankūs juodi jo antakiai išsilenkė.

- Neperku knygu minkštais viršeliais.

- Specialiai jums galime užsakyti pageidaujama knygą kietais, - atsakė Sara. Dabar ji šypsojosi nebe taip drąsiai ir labai stengėsi neįžeisti kliento.

Vyriškis pažvelgė į kompiuterį ant prekystalio.

- Čia yra interneto ryšys?

- Žinoma.

Tikriausiai jis mano, kad nusileido Borneo saloje. Sara susiraukė. Šiais laikais kompiuterį turbūt rastum net džunglėse. Matyt, jam atrodo, kad Džeikobsvilis Teksase dar neperžengė praėjusio amžiaus ribos.

- Man patinka detektyvai, - pasakė jis. - Biografijos. Mėgstu pirmuoju asmeniu pasakojamus nuotykių romanus ir tikrais faktais pagrįstus leidinius apie Šiaurės Afrikos kampaniją Antrojo pasaulinio karo metais.

Saros širdis suvirpėjo išgirdus tokią temą. Ji vėl atsikrenkštė.

- Pageidaujate, kad apie viską būtų vienoje knygoje?

Vyriškis kilstelėjo antakį.

- Klientas visada teisus, - sausai atkirto tarsi pajutęs, kad iš jo šaipomasi.

- Žinoma, - sutiko Sara. Jai net žandikaulį paskaudo nuo sustingusios šypsenos.

- Duokite popieriaus lapą ir tušinuką. Sudarysiu sąrašą.

Ji jo neišspirs, ji jo neišspirs, ji jo neišspirs... Radusi popieriaus ir tušinuką, Sarą vis dar šypsodamasi padavė.

Suskambo telefonas. Ji pakėlė ragelį ir ėmė kalbėtis, o jis sudarė pageidaujamų knygų sąrašą. Kai Sara padėjo ragelį, padavė jai.

Skaitydama pavadinimus ji susiraukė.

- Kas negerai? - nekantriai paklausė jis.

- Sanskrito kalba neskaitau.

Vyriškis kažką sumurmėjo po nosimi, paėmė iš jos popieriaus lapą ir keliose vietose pataisęs grąžino.

- Gyvename dvidešimt pirmajame amžiuje. Ranka niekas neberašo, - tarsi pasiteisino. - Turiu du kompiuterius, delninuką ir MP3 grotuvą, - pasakė ir smalsiai pažvelgė į Sarą. - Žinote, kas yra MP3 grotuvas? - paklausė tiesiog norėdamas ją paerzinti.

Įkišusi ranką į džinsų kišenę ji ištraukė mažutį *iPod Shuffle* grotuvą su ausinėmis. Šį veiksma palydėjo tokiu žvilgsniu, kad būtų galėjusi užmušti.

- Kada tikėtis knygų? - paklausė jis.

Na, bent jau įskaitys daugumos knygų pavadinimus su vadinamaisiais jo taisymais.

- Užsakymus pateikiame pirmadieniais, - atsakė Sara. - Iki kito ketvirtadienio ar penktadienio gausite visas knygas, kurias turės skirstytojas.

- Paštas seniai pristatomas ne arklių traukiamomis kariatomis, - pradėjo jis.

Sara giliai įkvėpė.

- Jeigu jums nepatinka maži miesteliai, gal geriau grįžkite ten, iš kur atkeliavęs? Jeigu tik galite tą padaryti įprastu būdu, - pasakė ji ir žodžius palydėjo šypsena.

Užuominos jis nepraleido.

- Aš - ne velnias.

- Tikrai? - suabejojo ji ir išpūtė akis.

Jis primerkė vieną akį.

- Norėčiau gauti šias knygas tiesiai į namus. Aš per daug užsiėmęs ir specialiai dėl jų nekečiausiu į miestelį.

- Atsiųskite savo apsaugininką.

Jis pažvelgė pro duris į augalotą vyrą, kuris stovėjo sukryžiuavęs ant krūtinės rankas ir atsiėmęs į pikapo vairuotojo dureles.

- Šokėjas Tonis - ne pasiuntinukas.

Ji dar labiau išplėtė akis.

- Šokėjas Tonis? Gal jūs priklausote kokiai gaujai?

- Ne, aš nepriklausau gaujai! - atšovė jis. - Tonio pavardė - Danzeta. Tonis Šokėjas. Aišku?

- Na, man jis labiau primena smogiką, - atsakė Sara.

- Tikriausiai nemažai jų teko pažinti, ar ne? - sarkastiškai pasiteiravo vyriškis.

- Jeigu būtų tekę, šį vakarą eidamas miegoti dar kartą patikrintumėte durų užraktus, - su-laikiusi kvapą atkirto ji.

- Tai ar galite pristatyti knygas?

- Taip, bet pristatymas kainuos dešimt dole-rių. Benzinas brangus.

- Ką vairuojate? - paklausė jis. - Gal tarp-miestinį autobusą?

- Turiu folksvageną, labai ačiū, bet jūsų ran-ča už šešių mylių nuo miestelio.

- Pateiksite bendrą sąskaitą, kai bus knygos. O aš pasirūpinsiu, kad buhalteris išrašytų čekį. Pasiimsite jį pristačiusi knygas.

- Gerai.

- Verčiau pasakysiu telefono numerį. Knygo-
se jo nerasite.

Apvertusi lapą su knygų sąrašu, Sara užsira-
šė padiktuotą numerį.

- Dar norėčiau gauti du žurnalus apie finan-
sus, - pridūrė jis ir pasakė leidinių pavadini-
mus.

- Pasidomėsiu, ar mūsų skirstytojas juos turi.
Gali būti, kad ne.

- Taip man ir reikia, kad persikrausčiau į *At-
okiąją karvių ganyklą*, - sumurmėjo vyriškis.

- Tikriausiai turėčiau atsiprašyti, kad čia
kiekvienoje gatvėje nėra prekybos centrų! -
atšovė Sara.

Jis įrėmė piktą žvilgsnį.

- Tokios nemandagios darbuotojos man dar
neteko sutikti.

- Paprašykite asmens sargybinio paskolinti
saulės akinius, tada manęs visai nematysite.

Jis tvirtai sučiaupė lūpas.

- Jums būtų visai neprošal perskaityti knygą
apie geras manieras.

Sara sarkastiškai nusišypsojo.

- Na, o aš paieškosiu jums veikalo apie žmo-
gėdras.

Jis vertinančiu žvilgsniu nužiūrėjo ją nuo galvos iki kojų.

- Užteks tų, kurias išvardijau sąrašė, jei malonėsite. Lauksiu jūsų skambučio kitos savaitės gale.

- Taip, pone.

Jis kilstelėjo galvą.

- Jūsų šefo padėtis tikriausiai beviltiška, jeigu tokiam žmogui kaip jūs patikėjo rūpintis vieninteliu savo pragyvenimo šaltiniu.

- Šefė, ne šefas. Beje, šefė mane labai mėgsta.

- Gerai, kad bent kas jus mėgsta, - pasakė jis ir apsisuko eiti, bet tarpduryje stabtelėjo. - Jums iš po kelnių matyti skirtingų spalvų kojinių, auskarai taip pat skirtingi.

Sarai nesisekė derinti. Daug kas žinojo jos praeitį, todėl buvo ganėtinai malonūs ir šio trūkumo aikštėn nekėlė.

- Nevergauju madai, - apsimestinai išdidžiai atšovė ji.

- Taigi. Pastebėjau.

Vyras žengė pro duris, o ji nesumojo tinkamai atsikirsti. Jam pasisekė, kad Sarai po ranka nepasitaikė jokio daikto, nes būtų paleidusi įkandin....